

Törődjünk ily nagy üdvösségünkkel!¹

Alapige: Titeket is megelevenített, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világnak megfelelően a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik. Egykor mi mindnyájan ezek között forgolódtunk, követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akaratát, és természet szerint a harag fiait voltunk, mint mások is. De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített – kegyelemből van üdvösségetek –, és vele együtt feltámasztott, és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát irántunk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki se dicsekedjék. Mert az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. Efézus 2: 1-10.

Szeretett testvéreim! Megváltásunk és örök üdvözítésünk, amiről alapigénkben hallottunk, nem földimulandó reménységről szól, mert, amint azt az apostol mondja, ha csak ebben az életben, és csak erre az életre vonatkozóan reménykednénk Megváltónkban, a mi Urunk Jézus Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak volnánk. Péter apostol ugyanerről a reménységről és üdvösségről azt mondja, hogy olyan csodálatos dicsőséget foglal magába, amelybe nagy hatalommal bíró angyalok kíváncsognak betekinteni.²

Miért van az, hogy az szent Isten szolgálatában álló angyalok vágyakoznak betekinteni a Krisztus által nekünk szerzett üdvösségbe, mi pedig, – bár mennyieiké teremtettünk - közömbösek és tudatlanok vagyunk mennyei állapotunkat illetően? Pál erre a kérdésre válaszolja azt, hogy e világ életmódja és az isteni, mennyei életmód között az összeférhetetlenség különbségének átjárhatatlan hatalmas szakadékja tátong.

E világ életmódjának nevezett létezési mód, valamiféle tenyészet, valójában a halottnak lenni a vétkeinkben és bűneinkben állapot. A halálban való létezésnek ez a módja egy állandó igazodás a levegő birodalmának fedelméhez, az engedetlenség fiaiban működő lélekhez. A levegő birodalma fedelmének a lelke a Szentlélekkel mindenben szembeszegülő lélek, és bár sokkal többet lát az Isten megváltói művéből, mint első hallásra közölünk bárki, mégis ellene mond az Istennek, ezért mindazokban, akiket megszállva betölt azt műveli, hogy hozzá hasonlóan ne lássanak messzibb a test kívánságainál és az érzékek hajlamainál. Az engedetlenségnek ez a lelke a harag fiaivá, vagy edényeivé formál, illetve torzít el, holott az élő Isten fiaivá, a szentség edényeivé és a szent Isten élő templomává, azaz Isten üdvözültjeivé, vagyis mennyei emberré kellene lennünk.

¹ Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem **törődünk ily nagy üdvösséggel?** amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra, Velük együtt bizonyosságot tevének arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. Zsid 2:3-4.

² Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét, amely üdvösség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövedöltek: Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté [azt] ki a Krisztusnak ő bennük levő Lelke, aki eleve bizonyosságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről. Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek nektek azok, akik prédikáltak nektek az evangéliumot az egekből küldött Szent Lélek által; amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. 1Pét 1:9-12.

Az evangélium evangéliuma az, hogy a levegő birodalma fejedelme zsarnoki megszállása alatt tartott földi, testi és érzéki világunkba kikerülhetetlenül jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme.³ Isten világteremtő hatalma ebben a megkerülhetetlen kegyelemben vetette meg a lábát a világban. Minden létező erőnél láthatatlanabb és erőtlenebb erő ez, s mégis benne munkálkodik az Isten mindeneket újjáteremtő hatalma és dicsősége, mely bár erőtlenségnek tűnik eben a világban, mégis erősebb a világ minden hatalmánál és erejénél.

Pál azt mondja az első rész 19. versében, hogy tetszett az Istennek, hogy hatalmának ezzel az erőtlennek látszó erejével munkálkodik Krisztusban. Gondoljuk végig, hogy milyen láthatatlanul észrevehető volt Istennek ez a munkája évezredek át, a saját eddigi életében, vagy például az első karácsony alkalmával, amikor az Úr Máriához szóló Igéje hallatán az Isten Fia Krisztus a szűz méhéban megfogant, és a Mária testéből és véréből öltött magára hozzánk mindenben hasonló emberi formát, alakot.

De láttuk, hogy mennyire erőtlennek bizonyult Jézus földi munkássága, hiszen minden messiási jele és csodája dacára, még maguk a tanítványai is megbotrántak benne, az árulás éjszakáján pedig még a megmaradt tizenegy is szerte szét szaladt, úgy, hogy beteljesült a prófécia, ami azt mondta felőle, hogy kiirtatik a Messiás (felkent) és senkije sem lesz (Dániel 9: 26). De eljött ama bizonyos harmadnap, amikor Istennek ez a teljesen észrevehető és láthatatlan hatalma, behatolt a halál birodalmába és leigázta azt, mert feltámasztotta Krisztust (a felkenetet) a halottak közül és a mennyekben, minden név fölötti névvel, a maga jobbára ültette, feljebb minden méltóságnál és minden névnél (...).⁴

Alapigénk az Ef 2: 1 verse szerint Istennek ez az ellenállhatatlan kegyelme és hatalma nemcsak az Ő Egyszülöttjében, a Messiás Jézusban munkálkodott, hanem pontosan ugyanez az erő munkálkodik bennünk is, mindenkit, akit csak elhívott magának az Úr, ezzel az erővel kelti új életre. Megszólít és szabadító jobbával kihoz, kivezet a bűneinkben meghalt állapotunkból. Hogy olvassuk ezt a János evangéliumában?

Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmént a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő az idő, és az most nagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: És hatalmat ada neki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát (...).” Ján 5:24-28a.

Az igehirdetés, ige hallgatás istentiszteletének csodája az, hogy Isten a hallott Ige által hitet gerjeszt a szívünkben, mely hit által átvisz bennünket a halálból az életbe. Mind ebből sokszor csak annyit veszünk észre, hogy az Úr megszabadított a terheinktől, elvette szívünk fájdalmát, lelkünk szomorúságát, és belénk helyezett egy biztos tudást, hogy Ő bennünket szeret, és magához fogadott örökre.

„Ha bizonynal igaznak hiszed, hogy Krisztus értetted szenvedett és téged megváltott, akkor így szólhatsz:

³ Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. Tit 2:11-14.

⁴ Aki Istennek jobbán van, felmenvén a mennybe; akinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők. 1Pét 3:22.

- Ha Krisztus elvette a bűneimet, akkor nekem nincsenek többé bűneim, mert azok nála vannak. De ő azokat az én szívemből és lelkiismeretemből tépte ki; volt ugyanis egy bűnlajstromom (Kolossé 2: 14), amelyre ez volt írva: parázna, gyilkos, tolvaj és sok egyéb (...). Mivel azonban az Igében az áll, hogy Krisztus magára vette az én bűneimet, azokat többé meg nem találják sem lajstromon, sem könyvben, sem égen, sem földön.

Isten Fiára írták fel azokat, ott kell hát látnom, és sehol máshol.

Aki a bűnt nem tudja kivenni fejéből, hanem emlékezetében tartja, kínozza és gyötri magát, aki azon gondolkodik, hogyan segíthetne magán saját erejéből és cselekedetei által, vagy arra vár, hogy lelkiismeret magától megnyugodjék, az egyenesen az ördög törébe jut, szánalmasan kínozza magát és amikor a kísértés fokozódik, kétségbe fog esni.”⁵

Feltámadott és minden név fölötti névvel és teljhatalommal bíró Urunk, nemcsak megszólít és kihív a halálból, a testünk koporsójából, nemcsak kiszabadít az ördög minden töréből, hanem az új élet, az örök élet új igazodási támpontjait is a szívükbe írja, sőt lépésről lépésre segít bennünket abban, hogy a nekünk szerzett örök üdvösség céljába megérkezzünk.

Egykor a vétkeinkkel és a bűneikkel megkötözve e világ létezési módja szerint a levegő birodalmának fejedelméhez igazodtunk, sőt egyenesen a tetszését keresve jártunk a kedvébe - állapítja meg Pál, de Krisztusban ez a kényszer teljesen megszűnt, és bennünket egy világtól idegen mennyei kényszer hajt, a Krisztus szerelme! Mit jelentsen ez?

A Zsidókhoz írt levél szerint Isten a jelen formájában még látható világunkat az Isten örökkévaló trónját szolgáló angyali méltóságoknak, hatalmasságoknak, erőknek és uralmaknak, segítségül hívandó neveknek (Ef 1: 21) vetette alá (Zsid 2:5). Krisztus feltámadásával és a jobbára való emelésével ezt a teljes uralkodói apparátust többé már nem angyaloknak veti alá, hanem egyetlen főség, a mi Urunk Jézus Krisztus fősége alá rendeli, amely fővel nekünk, e Fejhez tartozó test tagjaival, e dicsőségbe való felemelése óta közvetlen és szerves (organikus) kapcsolatunk van! Mindez azt jelenti, hogy Krisztus részesít bennünket az ő hármasság felkenetésének minden javából, azaz prófeta-tanító, papi-főpapi és királyi tisztségeiből, amit a Zsidók 2 így tár elénk:

Mert nem angyaloknak vetette alá a jövő világát, amelyről szólunk. Sőt valahol valaki így tett biznyságot: Mi az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy gondod van rá? Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg, mindent a lába alá vetettél. Mert azzal, hogy neki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül, de most még nem látjuk, hogy minden az ő uralma alatt áll. Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztelettel koronáztatott meg, mivel az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. Mert ez volt méltó ahhoz, akiért van a mindenség, és aki által lett a mindenség, hogy üdvösségük fejedelmét, aki sok fiát vezet dicsőségre, szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni, amikor így szól: Hirdetem nevedet testvéreimnek, a gyülekezet közösségében dicsérlek téged. És ismét: Én benne bízom. És ismét: Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket Isten nekem adott. Mivel a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.

⁵ Kiss Jenő és Ferenczy Noémi: Luther Márton mélysége és magassága, Koinónia Kolozsvár 2010. oldal 286.

*Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem **Ábrahám leszármazottait**⁶ karolta fel. Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap lehessen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek. Ef 1: 5-9.*

Ki képes felfogni ezt a nekünk szerzett mennyei üdvösséget (Zsidók 2: 3), hogy milyen gazdag a Krisztusban való örökségünk és örök dicsőségünk?

Mondom! Az a szellemi hatalmasság, akit Krisztus legyőzött, a menyekből a földre dobott⁷, hogy kígyóként a hasán járjon és port egyen. Igen a Sátán, az örök vádló, jól tudja, hogy milyen dicsőégből vettetett ki örökre, ezért minden elkövet, hogy a haláltól való félelem miatt egész életünkben rabjai (Zsidók 2: 15) maradjunk, és ha lehet, akkor semmit ne tudjunk arról a fiúságról, amelyben Isten Krisztusban részesített bennünket. Ezért a világon és a saját testünkön keresztül is mindent elkövet, hogy bennünket elszakítson a mi Urunk Jézus Krisztustól. Ne adjunk helyet ennek a pusztító és bennünket elkárhoztató akaratnak, sőt kérjük Istent, a mi Atyánkat, hogy mindenek előtti vágyunkká a mi Megváltó Urunkat Jézus Krisztust tegye! És aki elolvassa ezt a levelet végig, az utolsó fejezetben azt fogja találni, hogy az apostol arra buzdít és ösztönöz bennünket, hogy öltünk magunkra az Isten minden fegyverzetét, mert ez a harc nem, hogy véget ért volna, hanem most kezdődött el, és az életünk végéig tart, és ebből a küzdelemből testvérem, nekem és neked győztesen kell kijönnünk és a célunkba, örök üdvösségünkbe megérkeznünk Jézussal! Ámen.

⁶ Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik neked a te magod. Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígélet fiait tekintí magul. Róm 9:7-8. Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai! Gal 3:7.

⁷ „Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok.” Ján 12:31-32; „Annak okáért örüljete egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” Jel 12:12.